

státní opera praha

Ředitel: Mgr. JAROSLAV VOCELKA

Šéf baletu: PAVEL ĎUMBALA

TISKOVÁ ZPRÁVA

30. března 2006

FELIX MENDELSSOHN-BARTHOLDY

SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ

Premiéra 6. dubna 2006 v 19.00 hodin ve Státní opeře Praha

SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ

balet na motivy pohádkové komedie Williama Shakespeara

<i>Libreto:</i>	LIBOR VACULÍK
<i>Choreografie, režie, výběr hudby:</i>	LIBOR VACULÍK
<i>Hudba:</i>	FELIX MENDELSSOHN-BARTHOLDY
<i>Scéna:</i>	MARTIN ČERNÝ
<i>Kostýmy:</i>	ROMAN ŠOLC
<i>Asistent choreografie:</i>	KATEŘINA DEDKOVÁ, HANA VLÁČILOVÁ, MICHAL ŠEBOR
<i>Představení řídí:</i>	MARTIN BERAN
<i>Filmové dotáčky:</i>	COMFACT, s. r. o.

Premiéra 6. dubna 2006 ve Státní opeře Praha

Reprízy: 10. 4., 16. 5., 5. 6., 12. 9., 13. 10., 22. 11., 11. 12. 2006

OSOBY A OBSAZENÍ:

<i>Ředitelova manželka, Hippolyta</i>	KAROLÍNA SRNCOVÁ / LUCIE VRBOVÁ
<i>Titanie</i>	ANNA ŠČEKALEVA / ALENA PEŠKOVÁ
<i>Hermie</i>	IVA ZINGFELDOVÁ / KAMILA MADEJOVÁ
<i>Helena</i>	LUCIE HOLÁNKOVÁ / ANNA ŠČEKALEVA
<i>Ředitel, Théseus</i>	JAN KADLEC / DAVID DVOŘÁK
<i>Oberon</i>	MICHAL CHOVANEC / MARTIN GEBAUER
<i>Lysandr</i>	ONDŘEJ NOVOTNÝ / JOSEF SVOBODA
<i>Demetrius</i>	PETR KOLÁŘ / MICHAL CHOVANEC
<i>Puk</i>	DAVID STRÁNSKÝ
<i>Egeus</i>	JIŘÍ NĚMEČEK
<i>Poříz</i>	ROMAN RACHMANOV
<i>Klubko (Rytíř Pyramus)</i>	JURIJ KOLVA
<i>Pevný (lev)</i>	ZDENĚK PETRŮ
<i>Štěbenec (Thisbé)</i>	JURIJ SLIPIČ
<i>Hladolet (matka Thisbé, měsíc)</i>	MILAN BOČEK / DAVID DVOŘÁK
<i>Okápek (otec Thisbé, stěna)</i>	MARTIN GEBAUER
<i>Mladý elf</i>	JOSEF SVOBODA
<i>Myš</i>	LUCIE ROJKOVÁ
<i>Kocour</i>	MILAN BOČEK / DAVID DVOŘÁK

Lid, družky Hippolyty, víly, svatba

Amorkové, elfové

První a druhá dáma garderoby

SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ

Celovečerní baletní představení předního českého choreografa Libora Vaculíka zpracovává formou tanečního „divadla na divadle“ pohádkovou komedii o prolínání skutečnosti a snu a o věčném kouzlu lásky. Dějově bohatý baletní příběh efektně propojuje všechny linie nesmrtelné Shakespearovy předlohy: bloudění mladých milenců Hermie, Heleny, Lysandra a Demetria tajemným athénským lesem, věčné škádlení nadpřirozených bytostí Titánie, Oberona a všudypřítomného Puka. Nechybí ani veselé peripetie kolem skupinky řemeslníků – nadšených divadelních ochotníků, kteří v čele se snaživým Klubkem připravují představení k oslavě svatby athénského vévody Thésea s Hippolytou. Na velkoryse koncipované scéně Martina Černého a v bohatých kostýmech Romana Šolce se odehrává inscenace, která svou poezií i humorem osloví diváky všech generací.

„Sen noci svatojánské tvoří svou dramatickou, stylistickou a ideovou výstavbou most mezi autorovými ranými komediami a jeho nejdokonalejšími díly napsanými v posledních letech 16. století. Pod Shakespearovým dotykem se umělý dvorský námět Snu noci svatojánské proměnil v poetickou, graciézní a subtilní komedii, která je však bohatě naplněna zdravou přirozeností a lidovým rázem. Tři dějové roviny příběhu poskytují nepřeborné množství uměleckého uchopení, ale i pochopení. Košaté drama zachycuje lásku v mnoha podobách – od mladicky nerozvážné a proměnlivé u Lysandra, Demetria, Hermie a Heleny přes laskavě smířlivou a chápací u Thésea a Hippolyty a rozvernou a věčně škádlivou lásku nadpřirozených bytostí Oberona a Titanie až po lásku řemeslníků k divadlu. Naše převyprávění Snu noci svatojánské do taneční podoby by se mělo nést v lehkosti baletní stylizace. Estetickým vzorem by nám měla být životní realita, ve které nám nic lidského není cizí nebo nedůstojné.

Myslím, že by bylo zásadní chybou, kdybychom hledali humor a satiru pouze v řemeslnických scénách. Pokusíme se s nadsázkou zobrazit i popletený cit šlechtických synů a dcer, s lehkým humorem se zasmát manželským trampotám Titanie a Oberona. Nevysmívejme se proto zlomyslně ani bloudění milenců, nebudme bezohlední k citovým problémům ostatních hrdinů naší komedie. Pokusme se s humorem postavit vedle sebe hrubozrné venkovanství, přejemnělý dvorský život a čarovně pohádkový svět přeludů a kouzel.

Nepovažuji se v žádném případě za shakespearologa, naopak je to po Romeovi a Julii a Macbethovi teprve mé třetí setkání s W. Shakespearem. Rád bych si splnil sen inscenovat Sen noci svatojánské jako jednu z nejbizarnějších, nejgrotesknějších a nejerotickějších her, které nám nebaletní literatura poskytuje. Selankovitou komedii posunout třeba až na nebezpečnou hranici grotesky, realitu prolínat s iracionalitou. Chvilí smích, chvíli krutost, chvíli pláč. Rád bych se také pokusil najít určité paralely s ostatními opusy Williama Shakespeara, s Romeem a Julií, Othellem, Zkrocením zlé ženy atd.“

LIBOR VACULÍK

LIBOR VACULÍK ...režie, choreografie

Libor Vaculík patří k našim nejvýznamnějším choreografům současnosti. Práci choreografa a režiséra předcházela neméně úspěšná kariéra tanečníka. Po absolvování pražské taneční konzervatoře zakotvil v roce 1977 ve Slovenském národním divadle v Bratislavě, kde v dalších sezonách exceloval v klasickém repertoáru i dramatických rolích. Pohostinsky vystupoval v Košicích, Brně, Praze i na zahraničních scénách – v Nancy, Barceloně, Bonnu nebo San Antoniu.

V letech 1987-1991 vystudoval choreografii a režii na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě. 1992-1995 působil jako choreograf Nové scény Bratislava, 1994-1999 jako choreograf baletu Národního divadla v Praze a v letech 1998-2000 byl uměleckým šéfem Baletu Praha (Pražského komorního baletu).

První celovečerní choreografii vytvořil v roce 1984 a od té doby následovala řada titulů pro Národní divadlo v Praze, Brně a Bratislavě, pro plzeňské Divadlo J. K. Tyla či pro taneční soubor v maďarském Györu. K jeho stěžejním pracím patří baletní dvojvečer Malý pan Friedemann / Psycho, balety s historickými náměty (Notre Dame de Paris, Marie Stuartovna, Ivan Hrozný) a inscenace inspirované životy slavných osobností (Čajkovskij, Isadora Duncan – příběh tanečnice, Edith, vrabčák z předměstí nebo tanečně-činoherní drama Úplné zatmění o bouřlivém vztahu básníků Arthura Rimbauda a Paula Verlaina). Vytvořil rovněž taneční komedii Někdo to rád... na motivy slavného amerického filmu a několik baletních inscenací na motivy her Williama Shakespeara (Romeo a Julie, Macbeth). Samostatnou kapitolu představují desítky kratších choreografií vytvořených pro Pražský komorní balet a spolupráce na muzikálových produkcích, na nichž se v poslední době podílí také jako režisér. Státní opera Praha má od roku 2003 na repertoáru jeho celovečerní baletní představení Dáma s kaméliemi.

MARTIN ČERNÝ ...scéna

V letech 1995-2000 vystudoval scénografii na katedře alternativního a loutkového divadla pražské DAMU. Po absolvování nevstoupil do stálého angažmá, ale rozhodl se hostovat na různých scénách, i když opakovaně se stejnými režiséry. Pro Ivana Rajmonta navrhoval výpravu pro Shakespearova Krále Leara v ruské Jaroslavi, pro Goethova Fausta a Moliérova Dona Juana v Klicperově divadle v Hradci Králové, pro Shakespearovu Marnou lásky snahu na Pražském hradě, Beaumarchaisovu Figarovu svatbu v Divadle pod Palmovkou, Moliérovu Školu žen v Národním divadle v Brně, pro Goldoniho Poprask na laguně v Divadle na Fidlovačce. V Národním divadle v Praze připravil s režisérem Rajmontem inscenace Dostojevského a Ginkovy Můry, Aischylovy Oresteí, Crimpova Venkova, Shakespearova Coriolana a Sheridanovy Školy pomluv. Byl scénografem Bulgakovova Psího srdce ve Studiu Rubín, Dostojevského Něžné v českobudějovickém Malém divadle, Čechovovy tragikomedie Platonov je darebák! v Divadle Na zábradlí. Pro Státní operu Praha vytvořil výpravu k minioperám V. Wimmera Rytíř a smrt a Jelizaweta Bam uvedeným v projektu Bušení do železné opony a kostýmy k baletní inscenaci choreografa Jána Ďurovčíka Má vlast.

ROMAN ŠOLC ...*kostýmy*

V roce 1995 absolvoval Taneční konzervatoř Praha, v letech 1995-98 byl sólistou v Divadle J. K. Tyla v Plzni, v letech 1998-2000 působil jako sólista v Baletu Praha (Pražský komorní balet) a v letech 2001-2004 byl členem baletu Národního divadla v Praze.

Vedle profese tanečníka se již několik let systematicky věnuje práci kostýmního výtvarníka. Vytvořil například kostýmy k baletům pro Národní divadlo v Brně (Marie Stuartovna, 1998, Žalmová symfonie, 2000, Oidipus Rex, 2000, Ivan Hrozný, 2002, Úplné zatmění, 2005), pro Pražský komorní balet (Fresky, 1998, Pojdte s námi do pohádky, 1999, Slovanské dvojzpěvy, 1999, Z domoviny, 1999, Hirošima, 2000, Mariin sen, 2002), pro Východočeské divadlo Pardubice (Sešitky chrámové pěvkyně, 1999), pro Divadlo J. K. Tyla v Plzni (Dáma s kaméliemi, 2001, Někdo to horké rád, 2003), pro Slovenské národní divadlo v Bratislavě (Noc v Benátkách, 2001), pro Laternu Magiku (Graffiti, 2002), pro Národní divadlo v Praze (Šťastná sedma, Bolero, Koncert a-moll, 2003, Baletománie, 2005, Ibbur, 2005), pro Volksoper ve Vídni (Čajkovského imprese, 2005), pro Státní operu Praha (Dáma s kaméliemi, 2003, Jarní 2004, 2004 a Popelka, 2004). S Liborem Vaculíkem spolupracoval také na muzikálu Tři mušketýři.

Na Soutěžní přehlídce současné taneční tvorby '99 obdržel Čestné uznání za kostýmy k baletům Marie Stuartovna a Slovanské dvojzpěvy a na Soutěžní přehlídce současné taneční tvorby 2002 obdržel Čestné uznání za kostýmy k baletům Ivan Hrozný a Tance podle Brahmsa.

ANNA ŠČEKALEVA ...*Titanie / Helena*

sólistka baletu SOP

V letech 1985-1993 studovala na choreografickém učilišti v ruské Voroněži. V letech 2001-2004 absolvovala bakalářské studium na Akademii múzických umění v Praze a od roku 2004 zde pokračuje ve studiu magisterském. Od roku 1989 byla členkou sboru a od roku 1991 sólistkou baletu divadla ve Voroněži. K jejím nejvýznamnějším rolím tam patřila Svanilda v baletu Coppélia a Princezna Budur v baletu Tisíc a jedna noc. V letech 1993-1995 působila jako sólistka Městského divadla v Ústí nad Labem, kde tančila například Giselle, Mercedes v Donu Quijoitovi, Dívku v Carmina burana, Zlatovlásku v baletu Z pohádky do pohádky. V letech 1995-2000 byla angažována jako sólistka Moravského divadla v Olomouci a opět zde tančila Giselle, ale také Odettu/Odillii v Labutím jezeře, Princeznu Auroru a Dobrou vílu ve Spící krasavici, Olympii v Hoffmanových povídkách, Carmen, Manon či Sněhurku ve Sněhurce a sedmi trpaslících. V současné době studuje pedagogiku klasického tance na Akademii múzických umění v Praze. V baletu Státní opery Praha, kde je v angažmá od roku 2004, patří k jejím nejvýznamnějším rolím Popelka ve stejnojmenném baletu Sergeje Prokofjeva a sóla v Mé vlasti a v Time of Pain/Čas bolesti.

ALENA PEŠKOVÁ ...*Titanie*

host baletu SOP

Alena Pešková (1976) absolvovala v roce 1994 Taneční konzervatoř v Praze. V rámci absolventského představení ve Stavovském divadle byla uvedena její choreografie „Čas v pohybu.“ Po jedné sezoně v Hudebním divadle v Karlíně působila v divadle J. K. Tyla v Plzni (1995-1999). Od roku 1999 pracuje jako nezávislý tanečník a choreograf. Absolvovala řadu turné v zahraničí, nadále spolupracuje s divadlem J. K. Tyla v Plzni a divadlem Ta Fantastika, připravuje choreografie pro opery, festivaly a vernisáže. V roce 1998 mělo v Divadle Čas v Plzni premiéru její představení „Schizma“. V roce 2001 byla její choreografie „Kláře...“ (hudba Robert Schumann) oceněna na choreografické přehlídce premií pro nejlepšího účastníka. Mezi její role v divadle J. K. Tyla v Plzni patří Rebecca (Carmina burana, choreografie Daniel Záboj), Pamina (Kouzelná flétna, choreografie Jano Ďurovčik), Caroline (Puškin, choreografie Robert Balogh), Lisette (Marná opatrnost, choreografie Pavel Ďumbala), Nicole (Edith, choreografie Libor Vaculik) ad. Ve Státní opeře Praha hostuje v ústřední roli baletu Dáma s kaméliemi.

IVA ZINGFELDOVÁ ...Hermie

sólistka baletu SOP

V letech 1994-2001 vystudovala I. soukromou taneční konzervatoř v Praze. V roce 1997 se zúčastnila soutěžní přehlídky tanečního umění České republiky a Slovenské republiky a v roce 2001 Mezinárodní taneční soutěže ve Vídni. Od roku 2001 je sólistkou Pražského komorního baletu – souboru Státní opery Praha. Zde se představila v choreografiích Jiřího Kyliána (Šest tanců), Libora Vaculíka (Slovanské dvojzpěvy, Hirošima, Don Juan, Tance podle Brahmsa), Patrica Delacroix (Son chemin), Petra Zusky (Sonáta, Šibeničky) či Pavla Šmoka (Svatba, Holoubek, Stabat, Z mého života, Sinfonietta, Golem, Pohádka). Ve Státní opeře Praha tančí ústřední roli v Dámě s kaméliemi, Zlou sestru v Prokofjevově Popelce a sóla v moderních choreografiích.

KAMILA MADEJOVÁ ...Hermie

sólistka baletu SOP

V letech 1995-2004 vystudovala Taneční centrum Praha-konzervatoř. V době studií vystupovala se souborem Balet Praha Junior, mimo jiné v choreografiích Alvina Aileyho The River a Petra Zusky V mlhách a Sonáta. V rozmezí let 1995-2003 se účastnila Mezinárodního tanečního týdne a Letní taneční školy v Praze, Letní školy Italia Conti Academy v Londýně, pražského workshopu s Arlette von Boven a Roslyn Anderson, Mezinárodní letní školy v Antverpách a tanečního workshopu visegrádského regionu v Praze. Se souborem Státní opery Praha spolupracuje od roku 2004, v sezoně 2005/6 se stala jeho sólistkou. K jejím nejzajímavějším rolím patří Kyvadlo v Popelce, sóla v inscenacích Jarní 2004 a Time of Pain/Čas bolesti.

LUCIE HOLÁNKOVÁ ...Helena

sólistka baletu SOP

Během studia na Taneční konzervatoři v Brně se zúčastnila několika baletních soutěží a v roce 1997 získala 1. místo na Mezinárodní baletní soutěži ve Vídni. Po studiích nastoupila dvouleté angažmá v Národním divadle Praha (1997-1999), kde vytvořila mj. role Berušky (Broučci), Dierdre (Isadora Duncan), Nevěsty (Labutí jezero) ad. V sezoně 1999/2000 přešla do Pražského komorního baletu. Zde tančila v choreografiích Pavla Šmoka (Golem, Z mého života, Sinfonietta, Svatba, Po zarostlém chodníčku, Stabat), Libora Vaculíka (Slovanské dvojzpěvy, Stmíváníčko, Hirošima, Don Juan, Rozloučení), Petra Zusky (Mariin sen, Šibeničky, Sonáta), Jiřího Kyliána (Šest tanců, Večerní písně), Patrica Delacroix (Son Chemin), Christophera Bruce (Sen seržanta Earlyho) a mnoha dalších. K jevištním zkušenostem připojila i dvě filmové role - Anna Balontay (Hodina tance a lásky, 2002, režie Viktor Polesný) a Duše Paskaliny (filmové zpracování opery Bohuslava Martinů Sestra Paskalina, 2002, režie Jaroslav Hovorka). V současné době ji mohou diváci Státní opery Praha, pod níž byl Pražský komorní balet v roce 2003 začleněn, vidat v hlavních rolích celovečerních baletů Dáma s kaméliemi, Popelka a Má vlast. Tančí také sólo v inscenaci choreografa B. Roznose Time of Pain/Čas bolesti. Od sezony 2003/04 studuje na HAMU obor choreografie.

MICHAL CHOVANEC ...*Oberon / Demetrius*

sólista baletu SOP

V letech 1991-1999 vystudoval Taneční konzervatoř v Brně. První angažmá získal v baletním souboru Národního divadla v Praze. V letech 2000-2004 působil v Divadle J. K. Tyla v Plzni, kde tančil velké role v klasickém repertoáru (Colin v *Marné opatrnosti*, Princ v *Labutím jezeře*, Don Quijote), v neoklasických baletech Libora Vaculíka (Theo Sarapo v *Edith-vrabčák z předměstí*, Hrabě de Giray v *Dámě s kaméliemi*, 2. kabaretiér v *Někdo to horké rád*, Johannesův snový dvojník v *Malém panu Friedemannovi*) či v choreografii Pavla Šmoka (*Nováček v Záskoku*). Od sezony 2004/2005 je sólistou Pražského komorního baletu – souboru Státní opery Praha, kde ho diváci mohou vídat jako Prince v *Popelce* nebo Armanda v *Dámě s kaméliemi*.

MARTIN GEBAUER ...*Oberon / Okápek*

sólista baletu SOP

V letech 1996-2004 navštěvoval Taneční konzervatoř v Brně, studia zakončil maturitou a absolutoriem. Již od šestého ročníku pravidelně účinkoval v celovečerních představeních Národního divadla v Brně – v *Louskáčkovi*, *Romeovi a Julii*, *Poloveckých tancích*, *Giselle*, *Bajaděře*, *Labutím jezeře* a *Ivanovi Hrozném*. Vystupoval také na Španělských slavnostech uspořádaných ve Společenském centru v Brně. V roce 2003 se zúčastnil 1. mezinárodní baletní soutěže v Brně a v létě roku 2004 absolvoval Mezinárodní mistrovské baletní kurzy Darji Klimentové pořádané v Praze. Sólistou Pražského komorního baletu – baletního souboru Státní opery Praha je od začátku sezony 2004/2005.

ONDŘEJ NOVOTNÝ ...*Lysandr*

sólista baletu SOP

V letech 1990–1998 vystudoval Taneční konzervatoř v Brně. V roce 1998 přijal angažmá v divadle J. K. Tyla v Plzni. Vedle sborových rolí v klasickém *Donu Quijotovi* či v baletech Libora Vaculíka *Stmíváníčko*, *Dáma s kaméliemi* a *Edith Piaf* se brzy propracoval i k prvním sólovým příležitostem. Tančil *Hilariona* v *Giselle*, *Ondru* v *Čertovinách*, *Tamina* v *Kouzelné flétně* a *Anděla smrti* v *Dámě s kaméliemi*. V sezoně 2001/2002 byl sólistou baletu Moravského divadla v Olomouci, kde se představil jako *Romeo* a *Benvolio* v *Romeovi a Julii*, *Pinkerton* v *Butterfly* nebo *Ženich* v *Peer Gyntovi*. V letech 2002/2004 se vrátil jako sólista do Divadla J. K. Tyla v Plzni a vytvořil zde řadu velkých rolí: *Prince* a *Pas de trois* v *Labutím jezeře*, *Sólistu* ve *Šmokově Záskoku* a další. Za roli 1. kabaretiéra ve Vaculíkově baletu *Někdo to horké rád* získal širší nominaci na *Cenu Thálie 2003*. Na soutěžní přehlídce tanečních umělců Brno 97 obdržel Čestné uznání v kategorii B a na 1. mezinárodní soutěži v *St. Polten* v roce 1998 čtvrté místo v kategorii C a zvláštní cenu za vlastní choreografii. Od února 2004 přijal angažmá ve Státní opeře Praha, kde se jeho první premiérou stal složený baletní večer *Jarní 2004*. V současné době tančí *Anděla smrti* v *Dámě s kaméliemi*, *Prince* v *Popelce* nebo sólo v *Time of Pain/Čas bolesti*.

JOSEF SVOBODA ...*Lysandr / Mladý elf*

sólista baletu SOP

V letech 1996-2004 vystudoval Taneční konzervatoř v Brně. Od šestého ročníku účinkoval v inscenacích brněnského Národního divadla: *Louskáček*, *Bajadéra*, *Giselle*, *Ivan Hrozný*, *Polovecké tance*. V roce 2004 absolvoval mezinárodní baletní kurzy Darji Klimentové v Praze. Od sezony 2004/5 je sólistou baletu Státní opery Praha.

PETR KOLÁŘ ...*Demetrius*

sólista baletu SOP

Absolvent Taneční konzervatoře v Brně. Studia ukončil v roce 1989 a jeho prvním angažmá se stal Pražský komorní balet Pavla Šmoka. V letech 1993-1994 absolvoval základní vojenskou službu v Armádním uměleckém souboru Praha. V roce 1995 získal Cenu Thálie za mimořádný jevištní výkon v taneční kreaci *Seul* na hudbu Jacquese Brela. V sezoně 1996-1997 působil jako sólista v Národním divadle v Brně, v letech 1999-2001 byl členem Bratislavského divadla tance. Úzce spolupracoval s významným českým choreografem Janem Kodetem na tanečních projektech doma i v zahraničí. Od roku 2001 až dosud je sólistou Pražského komorního baletu – souboru Státní opery Praha. Za svou dosavadní uměleckou kariéru vytvořil dlouhou řadu rolí v choreografiích Jiřího Kyliána, Pavla Šmoka, Libora Vaculíka, Petra Zusky, Petra Tyce, Roberta Northa, Jána Ďurovčíka a mnoha dalších tvůrců. Zúčastnil se uměleckých zájezdů takřka po celém světě. V současné době tančí *Armanda* v *Dámě s kaméliemi* nebo sólo v *Ďurovčikově Mé vlasti*.

DAVID STRÁNSKÝ ...*Puk*

host baletu SOP

V rodné Jihlavě navštěvoval taneční studio DSF pod vedením Daniela Záboje, poté začal studovat soukromou taneční konzervatoř v Hradci Králové a po půlroce přestoupil na Taneční konzervatoř v Praze, obor moderní a lidový tanec. Studia zakončil v roce 1999 maturitou a o rok později absolutoriem. V roce 2000 se stal členem Baletu Praha, dnešního Pražského komorního baletu – souboru Státní opery Praha. Zde se představil v choreografiích Jiřího Kyliána (*Šest tanců*), Pavla Šmoka (*Sinfonietta*, *Musica Slovaca*, *Z mého života*, *Kreutzerova sonáta*, *Svatby*, *Golem*, *Záskok*), Libora Vaculíka (*Hirošima*, *Slovanské dvojzpěvy*, *Dáma s kaméliemi*), Petra Zusky (*Sonáta*, *Mariin sen*), Christophera Bruce (*Sen seržana Earlyho*), Roberta Northa (*Bolero*) či Patricka Delacroix (*Son Chemin*). Ve dvojici s bývalým sólistou Pražského komorního baletu Tomášem Rychetským se už od dob studií věnuje tvorbě choreografií, z nichž některé se dočkaly také uvedení v zahraničí. V současné době je členem baletu *Laterny magiky*, ve Státní opeře hostuje v hlavním sólu inscenace *Time of Pain/Čas bolesti*.

Leonard Bernstein (1918 - 1990)

CANDIDE

<i>Hudební nastudování a 1. dirigent:</i>	GUILLAUME TOURNIAIRE
<i>2. dirigent:</i>	FRANTIŠEK DRS
<i>Režie:</i>	MICHAL CABAN, ŠIMON CABAN
<i>Scéna:</i>	ŠIMON CABAN
<i>Kostýmy:</i>	SIMONA RYBÁKOVÁ
<i>Choreografie:</i>	REGINA HOFMANOVÁ
<i>Světelný design:</i>	PAVEL DAUTOVSKÝ

Pražská premiéra : 25. 5. 2006

Kdyby existovala zvláštní cena za nejvyšší počet verzí téhož díla, pak by ji musel dostat Candide. Pronásledoval Leonarda Bernsteina plných 33 let! Od první muzikálové verze na libreto americké spisovatelky Lillian Hellman podle slavné Voltairovy novely (premiéra 1. 12. 1956 v New Yorku) přes další muzikálové a posléze operní podoby až k poslední, uvedené 13. 12. 1989 v Barbican Centre v Londýně, se pokaždé měnilo libreto i hudební zpracování, byly přidávány nové písně (Bernstein sám byl i autorem textu k několika z nich). Zábavná nevázaná satira, pojatá zčásti jako sofistikovaná opereta, zčásti jako ztřeštěná komedie s názvuky montypythonského humoru, je skvělým přetlumočením Voltairova ironického úšklebku na adresu filozofických směrů založených na optimistickém světónázoru.

V průběhu opery, která postupuje kupředu v bleskovém spádu, dojde k vyhnání smolařského mladíka Candida z rodné Vestfálie, jeho naverbování do bulharského vojska, předvedení před španělskou inkvizici, podvodné ožebračení, bloudění v jihoamerickém pralese, ztroskotání na pustém ostrově a opětovnému odlučování od milované Cunegondy, která s důstojností snáší nejrůznější formy tělesné pohany, jichž se na ní dopouští doslova kdekdo. Candide má ovšem během všech katastrof neustále na paměti poučku svého učitele doktora Panglosse, že totiž „všechno je dokonalé v tomto nejdokonalejším ze všech možných světů.“ Bernsteinova půvabná partitura proložená vtipnými písněmi (mj. i slavnou koloraturní árií Cunegondy „Glitter and Be Gay“) se stala kultovním muzikálem a zejména v USA zdomácněla jak v repertoáru amatérských spolků, tak velkých operních domů.

V České republice byl Candide uveden jen jednou – česky 16. 5. 1980 v Mahenově divadle v Brně.

Portréty – Galerie Milenia Jadran

Už sedm let pracuje umělecký fotograf Jadran Šetlík na doposud nejrozsáhlejším projektu své profesionální kariéry - Galerii Milenia Jadran. Za tu dobu v ní soustředil desítky portrétů významných a zajímavých osobností z různých oborů a zemí, které se vystřídaly před objektivem jeho aparátu. Veřejný a společenský zájem o tuto pozoruhodnou a unikátní sbírku uměleckých portrétů, která je neustále rozšiřována a obohacována, potvrdilo mnoho úspěšných výstav a ukázek z jednotlivých částí cyklu Galerie Milenia Jadran, které se uskutečnily v České republice i v zahraničí. V posledním období našel Jadran Šetlík optimální podmínky pro svoji práci, kde vytváří rozsáhlý cyklus Tváře Ruska, přímo v Moskvě, v níž otevřel vlastní ateliér. Právě zde vznikly pozoruhodné portréty velkých ruských osobností a legendárních postav současné i zcela nedávné doby.

Výstava Šetlíkových portrétů ve Státní opeře Praha je reprezentativním průřezem jeho fotografické tvorby posledních let. Zachycuje přední osobnosti operního, hudebního, baletního a dramatického žánru současné doby. Patří k nim například Gabriela Beňačková, Gabriela Demeterová, Jaroslava Adamová, Miroslav Donutil, Iveta Dufková, Peter Dvorský, Václav Hudeček, Jaroslav Svěcený, Lubomír Brabec, ruské primabaleríny Natalia Bessmertnova a Julia Machalina a další osobnosti.

Jadran Šetlík se narodil 19. ledna 1952 v italském Terstu jako dítě českého novináře a matky Slovinky. Do Prahy přijel s rodiči v pěti letech a za dalších osm let se opět stěhoval do rodné Itálie, kde se jeho otec stal dopisovatelem ČTK. V římských ulicích také poprvé zmáčkl spoušť fotoaparátu a právě tam v patnácti letech zcela náhodně potkal svoji první velkou hvězdu - Claudii Cardinale. Po ní následovaly další - ze světa hereckého, politického i společenského - Brigitte Bardot, Raquel Welch, Anthony Quinn, Peter Sellers, Robert Kennedy. V osmnácti letech začal Jadran Šetlík studovat na grafické škole v Praze. V té době bylo o dráze uměleckého fotografa definitivně rozhodnuto.

Ve své profesionální kariéře se věnoval všem fotografickým žánrům - od reportáže přes architekturu, reklamu, módu, až k volné tvorbě. Jeho nejvyhledávanějším a nejčastějším fotografickým objektem byla velmi často žena v mnoha podobách. Svědčí o tom desítky kalendářů, řada reklamních kampaní včetně billboardů, nespočetné množství reprezentativních souborů zajímavých osobností a fotomodelek.

„Fotograf musí být hlavně psycholog,“ říká Jadran Šetlík. „Nejde jen o to cvakat jeden záběr za druhým. Zajímavý portrét je vždy výsledkem kontaktu, symbiózy mezi fotografem a modelem, pohody, uvolněnosti, atmosféry, v níž společné dílo vznikalo.“ Není při tom podstatné, zda model je našinec nebo pochází zdaleka. Každá tvář a výraz mají vlastní projev. I v tom je Šetlíkův kosmopolitismus. Sám hovoří několika jazyky - italsky, německy, anglicky, slovinsky. Dorozumí se snadno s každým, ale říká, že nejpodstatnější v ateliéru je řeč očí, těla, gest. Fotografie, podobně jako malířství nebo hudba, nezná hranice...

PARTNEŘI STÁTNÍ OPERY PRAHA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI STÁTNÍ OPERY PRAHA

PRÁVO

THE PRAGUE POST

euroAWK

*ZNOVÍN ZNOJMO, a.s.
se sídlem v Šatově*